

TANULJUNK A JÉZUSKÁTÓL

KORDA R.T. KIADÁSA. BUDAPEST.

TANULJUNK A JÉZUSKÁTÓL

HARMADIK KIADÁS

**KORDA R. T. KIADÁSA,
BUDAPEST, 1940.**

**NIHIL OBSTAT. DR. JULIUS CZAPIK
CENSOR DIOEC. IMPRIMATUR.
STRIGONII, DIE 11. DEC. 1934.
DR. JULIUS MACHOVICH VIC. GEN.**

**NYOMATOTT: KORDA R. T.
NYOMDÁJÁBAN, BUDAPEST.**

Mit láttak az angyalok?

Ez akkor történt, mikor az Isten Fia emberre lett, s a földre szállt. Hófehér, bodros bárányszerűen üldögélve beszélgettek a kis angyalkák a fényes mennyországban. Összedugták szőke, göndör fejcskéjüket és azon tanakodtak, mit is csinál, hol is lehet most a kis Jézus a földön.

— Biztosan szép márványpalotában lakik, amely csupa drágakőtől ékes — mondta az egyik angyalka.

— Gondolom, hogy sűrőgnék-forognak körülötte az emberek, hogy Őt szolgálják — fűzte hozzá a másik.

— Ó, de szívesen közéjük szállnék én is! — szólalt meg a harmadik.

— Tudjátok, én mit szeretnék legjobban? A kis Jézus bölcsőjét ringatni! De szép is lehet az! Biztosan aranyból van, gyémántokkal kirakva!

Mindegyik angyalka kitalált valami szépet, ami

kell, hogy körülvegye a földön a Jézuskát, az ég és föld hatalmas Urát.

Egyszerre ragyogó fényesség esett az angyalkákra. Tisztelettel elnémultak, mert Gábor főangyal jött feléjük egy nagy sereg angyal élén. Éppen az angyalkák mellett széttolta a felhőket és kilépett a mennyországból. Száz és száz angyal követte és a résen át eltűntek a sötét éjben.

A kis angyalkák el nem tudták gondolni, hogy hova mehettek az angyalok legszebb ünneplő ruhájukban s ily nagyon sokan és kíváncsian kilestek azon a résen, amelyet Gábor angyal ütött a felhőkön.

Sötét éj volt. Sokáig kellett figyelniök, míg végre láthattak valamit. Mélyen lenn a földön egy kis olajmécses gyöngye fénye pislogott egy magános házikóban.

— Úgy látom, ez egy istálló — szólalt meg az egyik kis angyal.

— Kik lehetnek ott s mit csinálnak ily késő éjtszaka? Lessük meg!

A nyitott ajtón át egy igen szép asszonyt pillantottak meg. Éppen a jászolhoz lépett. Nagyon

kedvesen mosolygott s a szalmáról felemelt egy szép kis gyermeket.

Az angyalkák feszült figyelemmel nézték őket.

— Lehetséges ez? — kiáltott fel csodálkozva az egyik angyal — a kis Jézus lenne?

— Hihetetlen, ily szegényen?!

— Szalmán, istállóban?! — ámul el a másik —
mily megfoghatatlan!

— Nézd, hogy mosolyog, nem is szomorkodik!

— De mily szegény! mily elhagyatott!

— Talán nem is tudja a mennyei Atya, jó lenne neki szólni, hogy fektesse aranybölcsőbe, takarja selyempólyába és vigye a Jézuskát márványpalotába.

— Kedves Szeráf, — szólította meg izgatottan az egyik kis angyal egy arra közelgő szeráfot — kérlek, jöjj ide, nézz a földre s mondd, tudja-e a mennyei Atya, hogy a kis Jézus istállóban szalmán didereg?

A szeráf térdreborulva szemlélte az isteni Gyermeket — aztán megszólalt:

— A mennyei Atya mindent tud. S figyeljetelek csak le, meglátjátok, hogy tetszik is neki a kis Jézus szegénysége, elhagyatottsága.

Egyszerre, mintha kigyulladt volna, olyan fény vette körül az egész istállót.

— Ni! ni! Gábor főangyal szállt oda az angyalokkal! Hát ide küldte őket a mennyei Atya? — S ámulva látják, hogy a düledező kis istálló szalmás kövére hódolattal borul le az angyal-

sereg, hogy imádja a jászolban nyugvó Kisdedet s ajkukon felharsant a „Glória” oly örvendezéssel, hogy felhallatszott a kis angyalkákig s azok is a bárányszerűen táncra kerekedve velük együtt zengték: „Dicsőség mennyben az Istennek! . . .”

Az ének végeztével az egyik kis angyal meghúzta a szeráf ruháját és suttogva kérdezte:

— De miért ily szegény a Jézuska — az ég és föld Ura?

— Az Isten Fia azért szállt a földre, hogy példájával tanítson, vigasztaljon mindenkit. Tudta, hogy a földön legtöbb a szegény, azért szegény akart Ő is lenni, hogy az elhagyatott szegényeket vigasztalhassa: Látjátok, én is szegény vagyok! S aki a jászolban fekvő szegény Jézuskára tekint — az, ha szegény is, de nem szomorú többé — mert a Jézuska békéje költözik szívébe.

— De csodálatosan szép ez, amit elmondtál. Mily nagy a Jézuska jósága!

— Dicsérjük, áldjuk Őt!

S a kis angyalok összefogódzva körbe álltak s örömtől ragyogó arccal zendítettek rá újból:

- Dicsőség mennyben az Istennek! . . .
- Békesség földön az embernek!

*

*Jászol ölében nyugvó,
Szép isteni Gyermek,
Szegénység nagy terhét
Viselni taníts meg!*

A kis angyalok naplója.

Másnap reggel a kis angyalok ismét tanácsot tartottak a báránylelkőkön.

Elhatározták, hogy nagy gonddal vigyáznak arra a hasadékra, amit Gábor angyal ütött a mennyország felhőjén, hogy azon át mindig leláthassanak a földre és megfigyelhessék, mit csinál a Jézuska. Az egyik azt tanácsolta:

— Tudjátok mit, szerezzünk egy nagy könyvet és jegyezzük fel mindazt, amit a Jézuskáról meg látunk, megfigyelünk. Oly szép, oly tanulságos, ami vele történik, jó lesz, ha később ezeket elmondhatjuk majd az angyaltestvéreknek és a későbbi embereknek.

Az angyalkák örvendve fogadták el e tanácsot és hozzá is láttak tervük kiviteléhez.

Beosztották a munkát. Néhányan a felhőket hajszolták el a nyílás elől, egy sereg egymást fel-

váltva belekapaszkodott a bárányfelhőkbe s úgy
lesett le a földre és diktálta a könyvet tartó angyal-
kának mindazt, amit a kis Jézusról meglátott. Az

alábbi lapok is a kis angyalkák naplójából valók.
Gyermekek, olvassátok örvendő, tanulékony szív-
vel!

A lusta medve.

Az erdő fái közt titokzatos susogás támadt az éj sötétjében. A falevelek hol zizegve összesúgtak, hol meg néma csendben hallgatództak. Nagyot szökellve sietett tova a sziklák között a fürge kis patak. Kicsi hullámaait habfehér csipkésre fodrozta, mintha díszítésre szánná valamire. A vízcseppecskék ki is csacsogták, hogy hova szánják:

— Pólyára, pólyára . . .

— Pólyára? Miféle pólyára? — tudakolták álmos szemmel a halak.

— A Gyermekeknek, aki jön. Akinek nem lesz szállása . . . Legalább szeretetünket lássa — csacsogták a vízcseppek.

Mikor a halak végre megértették, hogy miről is van szó, farkukkal olyan fröcskölést rendeztek örömlükben, hogy a parton lapuló béka ijedtében fejest ugrott a vízbe.

Fényes holdsugár futott végig az égen. Mintha

jelt adott volna. A csillagok hirtelen minden sötét felhőt eltoltak az égről. És csillagszemüket nagyra nyitva figyeltek le a földre. Ragyogásuk átbújt az erdő sűrűjén és kicsalta fészkeiből a kis mókust. Kiült egy faágra. Farkát a hátára hajtva ugrásra készen hallgatódzott:

— Mi készülődik itt?

Az őzikék felugráltak rejtekhelyeikről és összebújva néztek a fényes égre. A szarvas figyelve emelte magasra gyönyörű agancsos fejét:

— Milyen különös ez az éjszaka!

A csillagos égen most erős suhogás támadt. A csillagok szeme majd kiesett az álmélkodástól, mikor meglátták azt a rengeteg angyalt kilépni az ég kapuján. Talán még a kapuőrző se maradt otthon.

— Ugyan hova szállnak? — kíváncsiskodtak.

A nagy fényességre az éji bagoly behúnyta a szemét és izgatott örömmel kuvikolt.

— A szomorú gyászmadár örvendezik? — csodálkoztak a felébredt éneklő madarak. — Ugyan mi történt? — S kémlelve repültek fel a magasba.

Attól, amit láttak, — éjnek éjtszakáján soha nem hallott szép trillába fogtak.

Egy fényes csillag szikrázva szaladt le az égről a földre és ragyogva állt meg egy kis istálló felett. Ör helyéről meglátta, hogy az angyalsereg az istálló kövére borulva tiszteleg a jászolban fekvő Kisdednek, hát leszaladt az égről, hogy ő is köszöntse és szolgálja a Jézuskát. A csillag szikrázva szórta a fényt szerteszét, hogy felhívja minden teremtmény figyelmét a nagy csodára, a szent karácsony drága ajándékára: az édes Jézuskára.

Ezt látták meg a madárcák. Ettől kerekedett daloló jókedvük éjnek éjtszakáján.

— Kakuk! . . . Kakuk! . . . Kakuk! . . . Mit láttatok? — kiáltott fel hozzájuk a kakukmadár. De hirtelen elnémult.

Az erdő fái között titokzatos zúgás, suhogás támadt. A ragadozó farkas, a ravasz róka is figyelve állt meg útjában. A távolból kicsi ezüstcsengő csilingelése hallatszott. Egy fényes angyal suhant át az erdőn. Kis ezüstcsengőjével minden bokorba, minden oduba becsengetett:

— Ébredjetek!

Földre szállt az Ég Ura!

A világ Megváltója!

Örvendjetek!

A csengetyűszóra virágba borult a kert, az erdő, kizöldelt a mező. Gyümölcs piroslott a fákon. Édes méz csillogott a köpükben. Különösen a betlehemi istálló környéke volt tele illatos, nyíló virággal, mintha nem is decemberi téli idő, hanem napsugaras nyár lenne. Az erdő mélyén illatozva csilingelt a gyöngyvirág és harangvirág:

— Boldog már a föld fia,

Mert eljött a Jézuska!

Az ébresztő angyal csak járta, járta az erdőt. Itt is, ott is hallatszott kis csengőjének édes csilingelése:

— Ébredjetek!

Földre szállt az Ég Ura!

A világ Megváltója!

Örvendjetek!

Az állatok mélyen meghajoltak. Teremtő Urunknak így hódoltak.

— Be-e . . . be-e . . . be-e! . . . Hozzá jutunk be! — ugrándoztak a legelőn a báránycák.

— I-á! . . . i-á . . . i-á! . . . A hátamra ül rá! — nagyokat szökellve örvendezett a csacsi.

Csak egy állat nem vett részt az örvendezésben. A medve. Szuszogva aludt barlangjában, míg ezek történtek. Mikor az ébresztő angyal becsilíngelt odujába, megmozdult ugyan, megdörzsölte álmos szemét, dörmögött is nagyot, de

nem kelt fel. Lustán átfordult a másik oldalára és nagy szuszogással elaludt újra. Nem tudott arról, ami e szent karácsony éjjelén történt. Nem is köszöntötte a földre szállt Teremtőt. Mire felébredt, elmúlt az áldásteljes idő. Az éhség kihajtotta barlangjából, de bizony nem talált eleséget. A karácsonyi selymes pázsit eltűnt. A virág, a gyümölcs is. Hó borított mindent. A medve kénytelen volt éhesen visszabújni odujába. A tavaszig kellett várnia, míg eleséghez jutott.

S azóta is a medve nem talál élelmet télen. Át kell aludnia az egész telet. Egy karácsony éjszakáján se lehet ébren. Lusta volt az első karácsony éjjelén köszönteni a Jézuskát, a Jézuska se akarja látni jászola körül a lustát.

A Jézuska nem marad adós.

A betlehemi pásztortanyákon nagy a sürgés-forgás. A pásztorok elmondták, hogy mit láttak az éjjel a betlehemi istállóban s most mindenki arra készül, hogy megláthassa az isteni Gyerme-
ket.

Az asszonyok vaját köpülnek, túró-t öntenek, a gyermekek almát fényesítenek és kis kosárkába rakják; a juhászbojtár szalagos csengőt köt egy kis báránka nyakára. Ezt mind-mind a Szűz-anyának, Jézuskának szánják. Ünneplőbe öltözve végre elindulnak.

Csak egy kisleány ül igen szomorúan a lócán. Titkon nagy meleg könnyecseppek szaladnak végig sápadt kis arcán, a vidám készülődésre. Ő nem mehetett velük. Vak volt szegényke. Hiába kérte, hogy vigyék el, leintették:

— Miért jönnél, úgysem láthatod! S nem tudnál velünk versenyt sietni.

Mikor egyedül maradt, igen elszorult a kis Eszter szíve s keserves sírással borult le a lócára. Nagyon szeretett volna ő is elmenni a szép kis Gyermekhez.

— Nem baj, ha nem látnálak is, Jézuskám, csak megfoghatnám, megcsókolhatnám kis kezecskédet, az is elég lenne nekem.

Még inkább fájt a szíve, mikor visszajöttek a pásztorok, az asszonyok és a gyermekek és lelendezve beszéltek, hogy milyen szép a Jézuska, milyen jó a Szűzanya, s hogy bizony újra és újra elmennek oda. A kis Eszter szívében egyre nagyobb lett a kívánczóság a Jézuska után, mindig azon gondolkozott, hogy juthatna el hozzá.

Ha kiült a ház előtti lócára, azon álmodozott, hogy mit is csinálna, ha eljutna egyszer mégis a Jézuskához? Mit is adna neki?

Amint ezen törte fejcskékjét, turbékolva röppent fel vállára két kedves, hófehér galambja. A számadó juhász felesége ajándékozta a kis világtalanak, hogy legyen egy kis öröme. Nagyon szeretete Eszter ezt a két kis galambot, s úgy magához szelidítette, hogy egész nap körüle röpködtek s

legszívesebben ölében vagy vállán pihentek meg.
— Hirtelen nagy öröm szaladt át a kis vak leány
arcán:

— A kis galambjaimat viszem el a Jézuskának.
Tudom, örül nekik, mert nincs ezeknél kedvesebb
galamb a világon.

Két keze közé fogta a két kis galambot s arcához szorítva becézgette:

— Ezentúl a kis Jézus galambjai lesztek. Neki turbékoltok, hozzá símultok! Fáj a szívem értetek, édes kis tubicáim, de azért a Jézuskának szívesen odaadlak benneteket!

— Igen ám, de hogyan jutok oda? — ébredt fel örvendezéséből.

Sorra vette a lányokat, melyik is vezetné el?

— Az ácsék Annája megteszi, ha odaadom neki madaras kancsómat, azt már sokszor kérte tőlem. Ezért biztosan megteszi.

Ettől a gondolattól olyan virágos jókedve támadt, hogy örömében dalolni kezdett. Olyan szépen dalolt, mint egy kis csalogány.

— Nem tudom, örülne-e a Jézuska, ha énekelnék is neki? — Sorra elénekelte ismerős dalait s találgatta, melyik lesz szebb a Jézuskának.

Másnap megalkudtak Annával s tényleg el is indultak a fehér galambokkal, dobogó szívvel a betlehemi istálló felé. Az istállóajtónál megálltak, nem mertek belépni. A Szüzanya kinézett az aj-

tón, s mikor meglátta, hogy a kislány vak, megcirógatta sápadt arcát és kedvesen megszólította:

— A Jézuskához jöttél kislányom? — és bevezette.

Ettől megbátorodott a kis Eszter.

— A kis galambjaimat a Jézuskának hoztam. Odavihetem hozzá? Megfoghatom a kezecskéjét?

— Jöjj gyermekem! — szólt a Szűzanya s a vak lányka kezébe helyezte a Jézuska kis kacsóját.

Kimondhatatlanul boldog volt a kis Eszter. Letérdelt a jászol mellé és csókolgatta a Jézuska kezét.

— Szeretlek, Jézuskám! — suttogta egyre.

— Nézd, neked adom kedves galambjaimat!

S egyszerre csak közelebb hajol a jászolhoz s énekelni kezd a Jézuska fülébe oly szépen, finoman, amilyen tele volt boldogsággal kis szíve:

*Ahány csillag van az égen,
Ahány vizcsepp a tengerben,
Annyiszor légy áldott,
Annyiszor imádott,
Édes Jézuska!*

A Jézuskának nagyon tetszhetett az ének, mert hangosan nevetgélt.

— Ó, ha láthatnám! — Jézuskám, ha én egyszer megláthatnálak! Milyen boldogság is lenne! De azért így is jó!

S újra és újra csókolgatta a Jézuska kezecskéjét.

A Jézuska nagyon örvendezett, vidáman kapkodott kis kezével s a lányka arcával játszott. Egyszer csak felemeli kis kezét, különösen mosolyog s végighúzza ujjacskáit Eszter világtalan két szemén. S erre a lezárt szempillák, mint parancsszóra, fölnyílnak és Eszter lát s legelőször a Jézuskát látják szemei.

— Látok! Jézuskám látlak, de szép vagy, de boldog vagyok! Köszönöm, köszönöm!

Letérdel a jászolnál, sír, nevet, csókolgatja hálásan a Jézuska kezecskéit; a Jézuska meg csak nézi, nézi s kegyesen mosolyog rá. A Szűzanya meghatva cirógatja Eszter sápadt arcát s azt mondja:

— Szeretetedet, ajándékokat viszonzta ezzel

szent Fiam. Egész életedre jegyezd meg jól kislányom: *A kis Jézus nem marad adós!*

A kis angyalkák odajegyezték a történet végére: Szegénységében is mily gazdag a Jézuska, mert jó, mert szeret. Mindenért, amit neki adunk, bőséggel megfizet.

*

*Hozzád visszük minden bajunk,
Édes Jézuskánk,
Mindenható kis kezeddél
Add áldásod ránk!*

A meghajló pálma.

A gonosz Heródes katonái elől menekülni kellett a Szentcsaládnak. A sivatagban járva nagyon megéhezett, megszomjazott a kegyes Szűzanya. Olyan fáradt lett, hogy már alig bírta ölében tartani a kis Jézuskát. Amerre csak néztek, csupa sárga homok, sehol se találtak pihenésre alkalmas helyet. Nagy volt a hőség. Szegény csacsi is egyre fáradtabban emelgette lábait.

Végre a messzeségben feltűnt egypár zöldelő fa. Odasiettek. Néhány datolyapálma állt egy kis forrás mellett, megrakva pompás gyümölccsel. Szent József lesegítette a Szűzanyát a számár hátáról és leültek pihenni. Szomjukat oltották a forrásvízből, s utána Szent József datolyát akart szedni a Szűzanya számára, — de oly magas volt a fa törzse, hogy nem érte el a gyümölcsöt, pedig botjával is nyúlt utána.

— Pedig nagyon éhezem — szólott a Szűzanya

szomorúan. S a fáradságtól pár könnycsepp szaladt végig arcán. A Szűzanya könnyéből a karján

alvó Jézuska arcára csöppent egy, mire a kis Jézus felébredt.

Meglátja a Szűzanya könnyeit s látja, hogy Szent József még botjával sem boldogul, hogy

datolyát szerezzen, kedves mosolygásra nyitotta ajkát. Aztán szépen összetette kezecskéjét, mintha imádkoznék, s intett Szent Józsefnek s a Szűzanyának is, hogy ők is tegyék össze kezüket, imádkozzanak. Mintha azt akarta volna mondani, hogy nagy bajban csak az imádság segít.

A kegyes Szűzanya és Szent József is összekulcsolta kezét s áhítattal könyörgött a jó Isten segítségéért. A Jézuska rájuk mosolygott s ekkor kis jobbjaival a pálmák felé intett.

S íme, a büszke, sudártörzsű pálmák engedelmesen meghajolnak a földig és Szent József elé öntik bőséges gyümölcsüket. Szent József teleszedi tarisznyáját friss datolyával. A Jézuska ismét kedvesen mosolyog és int, mire a pálmák újbó felegyenesednek.

A Szűzanya és Szent József pedig térdreborulva áldják, magasztalják Istent.

*

*Meghajolt a sudár pálma
Kis Jézuska imájára,
Imádkozzál bizalommal,
Meghallgatást nyersz biztosan!*

A rablók tanyáján.

A menekülő Szentcsaládot egyik este nagy vihar érte utol. Félelmesen dörgött, villámlott s nagy cseppekben zuhogott az eső. A Szűzanya féltve takarta be fátyolával a kicsi Jézuskát. Szent József aggódva keresett menedéket. Végre észrevett egy barlangot a közelben.

— Menjünk oda, hogy az eső elől védve legyünk. Mikor a barlang bejáratához értek, Szent József ijedten látta, hogy az rablók tanyája. Egy vad kinézésű férfi feküdt a bejáratnál s mikor a Szentcsalád lépteit hallotta, fegyveréhez nyúlva ijedten ugrott föl:

— Állj, ki vagy!? — mordult rájuk keményen.

A Szűzanya szíve, a kis Jézuskát féltve, ijedten dobbant meg. A kis Jézus megérezte a Szűzanya aggódását és segítségére sietett. Mikor a rabló fegyverével feléjük közeledett, a kis Jézus

ránézett, rámosolygott és kis kezecskéjével barátságosan integetett feléje.

A vad rabló kemény szíve — maga se tudta, miért — egészen ellágyult és egyszerre leeresztette fegyverét. A kis Jézuska kedves mosolygása úgy megszelídítette, hogy nemcsak nem bántotta a Szentcsaládot, hanem barátságosan meghívta őket barlangjába éjjeli szállásra.

A barlang belsejében a rabló felesége éppen az ágyba fektetett egy síró-jajgató gyermeket, mikor belépett a Szentcsalád. Az asszony egészen elcsodálkozott, hogy a férje milyen barátságosan beszélget az idegenekkel, de mikor ő is meglátta a Jézuskát, a Jézuska mosolygását, ő sem tudott mást tenni, mint kedvesen fogadta az idegeneket. Rögtön tüzet rakott, hogy a Szűzanya és Szent József megszáríthassák átázott ruháikat és vizet tett fel a tűzhelyre, hogy a Szűzanya megfüröszthesse kicsi gyermekét.

— Köszönöm jóságodat, jó asszony — hálálkodott a Szűzanya.

A rabló és felesége vacsorával is megkínálták a Szentcsaládot és elkészítették nyughelyüket.

Közben elpanaszolták nagy bánatukat, hogy gyermekük nagy beteg, egész teste tele van gennyes, nagy sebekkel, kezében-lábában már férgek is mozognak. Nem tudnak semmi orvosszert ellene, s a gyermek borzasztóan sír, szenved s napról-napra gyengül, fogy.

— Isten jósága meggyógyíthatja még, bizzatok!
— szólt részvéttel a kegyes Szűzanya.

Aztán a jajgató, nyöszörgő gyermek ágyához lépett:

— Légy csendesen, kedves gyermekem, minden jó lesz — vigasztalta a Szent Szűz.

Ezalatt felforrt a víz és a Szűzanya elkészítette a fürdőt a Jézuskának. Megfürdette, megtörülgette, és Szent József ölébe helyezte isteni Gyermekeit. Aztán odalépett a rabló beteg leánykájához. Lehúzta sebes testéről az ingecskét és óvatosan belehelyezte a fürdőkádba, melyben a Jézuskát megfürdette s ott mosogatta beteg tagjait.

Amint a gyermeket ellepte a víz, egyszerre elcsendesedett, teste erősödött s vidáman nevetni kezdett. A rabló feleségével együtt csak ámult-bámult s odament a kádhoz, hogy megnézze,

mitől olyan vidám szegény beteg gyermeke. Akkor látták, hogy a Jézuska fürdővizében minden sebtől, fekélytől megtisztult a gyermek s azért nevet, mert teljesen meggyógyult.

Boldogan hálálkodtak a Szűzanyának, sírtak örömükben és köszönték jóságát. A Szűzanya csendesen így szól:

— Isten jóságát áldjátok, ki megkönyörült rajtatok szent Fiamban.

A rabló alázatosan letérdelt a kicsi Jézuska elé és megfogadta, hogy ezentúl felhagy gonosz életével s rendes munkával keresi kenyerét.

•

*Keresd csak fel a Jézuskát,
Akármi a bajod;
Meglátod, hogy segít rajtad
S boldogan áldhatod!*

A kis Jézus nagy ötöme.

Kip . . . kop . . . kip-kop . . . kip-kop . . .
egyenletes zaj verődött fel a földről a kis angyalkákhoz egy virágos domboldalon épült kis názáreti házból.

Kip-kop, kip-kop — hallották ismét.

— Mi lehet ez?!

A kis angyalkák mind a két kezükkel belekapaszkodtak a barányfelhőkbe s kíváncsi fejcskéjüket egészen kidugták a nyíláson, úgy lestek le a földre.

— Ő az! Ő az! — kiáltott az egyik örvendezve.

— Tévedsz, az nem lehet! — erősítette a másik kis angyal.

— Nem, nem tévedek, megismertem!

— Az lehetetlen!

— Hát hozzál egy nagyítót, figyeld meg azon, ha nem hiszed — védte igazát a kis angyal.

— Hozok is, mert nem hiszem, hogy a Jézuska ácsműhelyben legyen! A világ Ura!

S a kis angyal nemsokára nagy messzelátóval nézett be a názáreti ház ablakán.

— És csakugyan, a Jézuska van az ácsműhelyben és mily keményen dolgozik! — álmélkodott a kis angyal. — Ezt nem értem! Nem értem!

— Gyorsan jegyezzétek fel, amit most mondok: — lelkenedezett az egyik leselkedő.

— A Jézuska ott áll a gyalupadnál, egy deszkát szorít oda s fűrészelni kezdi. Hogy belepirul a nagy munkába, mennyire izzad szegényke! Megmegáll, s újra kezdi, de a végén sikerül! Most egy másikat vesz elő. Az elfűrészelt deszkákat beleszorítja a gyalupadba és gyalulni kezdi. Hogy jobban elérje, feláll egy fatömbre. De szép símára gyalulta! Szent József is megelégedetten mosolyog rá.

— Megfoghatatlan! — kiált fel a kis, messzelátót tartó angyal — az ég és föld Ura verítékezve dolgozik! Vajjon tudja-e ezt a mennyei Atya?

— Kedves Szeráf testvér! — szólítja meg a

közelben imádkozó Szeráfot — kérlek, nézz csak ide s mondd meg, tudja-e a mennyei Atya, hogy

szent Fia ácsműhelyben van s verítékezve dolgozik?

A Szeráf lenézett a földre, be a názáreti ácsműhely ablakán, majd nagy tisztelettel térdre-

borult, imádással szemlélte a dolgozó kis Jézust. S aztán így szólt:

— Minden a mennyei Atya tudtával, akaratával történik.

— De miért kell ennyit dolgozni a kis Jézus-kának, az ég és föld Urának? Nem mehetnének le neki segíteni? Vagy helyette dolgozni?

— Tudjátok, hogy a kis Jézus azért szállt a földre, hogy tanítson, példát adjon. Mióta Ádám megkapta a mennyei Atya parancsát, hogy munkával kell keresni kenyerét, azóta minden embernek kötelessége, hogy dolgozzék. A munka nehéz, fárasztó s az emberek nem szívesen teszik. A kis Jézus most közéjük áll és veritékes munkában dolgozik s tanít, buzdít:

— Kövessetek! A mennyei Atya parancsa a munka, — teljesítsétek — s áldottak lesztek!

•

— Kip-kop — még egy-két kalapácsütés felhallatszott a mennyországba, aztán a kis Jézus letette a szerszámokat és sugárzó arccal vitt egy zsámolyt Szent József felé. Ekkor kinyílt a műhely ajtaja s a kegyes Szűzanya lépett be rajta. A kis

Jézus nagy örvendezéssel szaladt eléje, kezében a számollyal:

— Édesanyám, ez az első munkám! Neked készítettem! Ugy-e, milyen jó lesz a ház előtt, a kis kertben ezen üldögned?

A Szűzanya boldog örömmel vette át a számolyt, mindjárt ki is próbálta, ráült.

— Milyen jó rajta ülni! Köszönöm, édes, jó kis fiam! — s magához szorítja, simogatja kipirult arcocskáját s áldott kezével letörli a kis Jézus munkától veritékes homlokát.

— Mily szép, mily csodálatos! — álmélkodtak a kis angyalok s mindnyájan térdre ereszkedve imádták, megatott gyönyörűséggel nézték a munkás Jézuskát.

*

*Kip-kop, kip-kop . . . foly a munka,
Mily szorgalmas a Jézuska,
Kip-kop . . . biztat, — utánozzál:
„Imádkozzál és dolgozzál!”*

Nem!

A Szűzanya kihajolt a fehérfüggönyös ablakon és kiszólt az udvarra:

— Jézuskám, hol vagy?

— Itt vagyok édesanyám, kívánsz valamit?

— Menj el, kis fiam, a szomszéd fazekasékhoz és kérd el tőlük kis kosarunkat, melyben tegnap szőlőt küldtem át. A vak Sámuelnek akarok benne ebédet küldeni.

— Megyek édesanyám rögtön — s már szaladt is ki a kis kapun a Jézuska.

Fazekasék portáján nagy lárma ütötte meg fülét. Hallja, hogy a néni kiszól a konyhából:

— Hányszor mondjam már Illés, hogy fogd a korsót és hozzál vizet?

— Mondtam már, hogy most nem megyek! — hangzott a dacos válasz.

— Jössz ide rögtön!

— Nem! Nem megyek! Most játszom — szólt makacsul a fiú.

A Jézuska ezalatt odaérkezett a konyhához. Kedvesen köszönt s elmondta édesanyja üzenetét.

— Mindjárt odaadom a kosarat, — szólt a néni — csak kihozom a kamrából.

— Látod, Jézuska, hogy milyen rossz fiú ez az Illés, nem fogad szót. Olyan sok szomorúságot okoz szívemnek — panaszkolta.

A Jézuska megsajnálta a szegény asszonyt s elhatározta, hogy segít a baján. Míg várnia kellett a kosárra, kilépett a konyhából s a játszó fiút nézte.

Illés nagy munkában volt. Telemerte kis kocsi-ját homokkal, azután beleszúrta lapátját, s a homok tetejére helyezte öntözőkancsóját. Majd fogta az ostort s a kis kocsi rúdját, hogy elszállítsa a homokot az udvar másik felébe, ahol kertet akart csinálni.

Ekkor a Jézuska, a konyhaajtónál állva, csendben felemelte a kezét s ujjacskájával parancsolólag intett a játékoknak.

S mi történt?

Amint Illés pattogatni akarta ostorát, a szfj nem mozdult. Meg akarta indítani a kocsit, a kerekek nem fordultak. Odament, megnézte sorra a kerekeket, de nincs semmi bajuk. Ekkor újból húzta, de a kis kocsi nem mozdult.

— Talán sok a homok rajta, — gondolta s fogta a lapátot, hogy leszórjon belőle. De íme, a lapát nem vette fel, nem szórta le a homokot, mintha csak azt mondta volna: — Nem! Nem teszem!

— Mi ez? — tünődik csodálkozva a fiú.

Kezébe veszi öntözőkancsóját.

— Megöntözöm a kerekeket, tán jobban indulnak. De mily különös, hiába hajtja az öntözőkancsót a kerekek fölé, biz' csak nem folyik ki abból a víz.

— Ez már különös, — izzad bele Illés — mi van ezekkel a játékokkal?!

Mérgében felkapta ostorát, hogy rájuk verjen, de a suhogó ostor is azt mondja ma:

— Nem! Nem teszem! Meg se mozdult a fiú pattogatására.

Illés zavartan, félve néz körül. Meglátja a

Jézuskát, amint a kosárral siet ki az udvarukból.
Utána kiált:

— Jézuska! Jöjj csak ide egy kicsit! Nézd, mi történt, hogy lehet ez?

Elmeséli a Jézuskának s előtte is próbálja, de hiába, csak nem mozdulnak a játékok.

— Ugy-e milyen rossz az, ha nem fogadnak szót a játékok? Ezt tőled tanulták, Illés! Te is azt mondod sokszor, — ma is azt kiáltottad édesanyádnak: nem! nem teszem! — oktatta kedves hangon a Jézuska a vad fiút.

— Látod, most utánoznak.

Illés ámulva, elkomolyodva nézett a kis Jézusra.

— Gondold meg csak, Illés, — folytatta szelíden a kis Jézuska — mi lenne, ha mindenki azt mondaná, amit te: nem, nem teszem!? Ha édesanyád azt mondaná: nem főzök ebédet; ha a fa így szólna: nem termek több gyümölcsöt; a búza makacskodna s nem adna több szemet, ha a nap nem sütne ki, az eső nem esne . . .

Illés szótlanul hallgatta s egyre mélyebben hajtotta le fejét.

— Illés, mikor hozod már a vizet?! — kiáltott ki a konyhából anyja.

A dacos fiú fölemelte fejét, kissé küszködött magával, de azután ránézett a Jézuskára s megindult a konyha felé, csendes hangon visszafelelt:

— Megyek, édesanyám, azonnal!

— Isten veled, kedves Illés! — búcsúzott a Jézuska s örvendezve sietett haza.

Később átnézett a kerítésen s mosolygott, mikor látta, hogy Illés ismét a játékainál van s boldog nagyon, mert pattog már az ostor és megindultak a kis kerekek.

*

*Engedelmes Jézus, édes példaképünk,
Add kegyelmedet, hogy hűséggel kövessünk.
A dacos szív rombol, átkos poklot készít,
Aki engedelmes, mennyországot épít.
Engedelmes Jézus, édes példaképünk,
Igérjük, megtartjuk: szófogadók leszünk!*

A bogáncs.

A kis Jézus ma korán kelt. Gyorsan kiugrott ágyacskájából és sietve öltözködött. Közben oda-oda nézegetett az alvó Szűzanyára: vajjon nem ébresztette-e fel? Mert bizony nagy baj lenne, ha felébredne és meglátná őt. Mert ami készül, az nagy titok! Szent József tudhatja, csak a Szűzanya nem!

A madarak, a mező és kert virágai is tudják a Jézuska titkát. Segítenek is neki. A fülemüle, a pacsirta már korán a legszebb énekükkel köszöntötték e napot. A violák, rózsák, rezedák, a mező virágai, a piros pipacs, kék szarkaláb, mind-mind kipattantották e napra virágaikat, s finom illattal töltötték meg a levegőt. E napra, e szép napra, a kegyes Szűzanya névnapjára!

A Szűzanya névnapja! Ezért kelt fel ma korán a Jézuska. Ez az ő kedves, nagy titka! Örömet akar szerezni a legjobb anyának a legjobb gyer-

mek. Szép köszöntőverset tanult. S most szép virágcsokrot akar kötni, hogy azzal köszönthesse már kora reggel szent anyját.

Lábujjhegyen oszon ki a szobából. Csak addig fel ne ébredjen a Szűzanya, míg vissza nem érkezik a csokorral! Hogy ő lehessen az első, aki e szép napon köszönti!

Amint a Jézuska leért a kertbe, a harmatos, friss, illatos virágok mind feléje nyújtogatták magukat. Szinte kérelték:

— Tépj le engem, kis Jézus!

— Engem vigyél a Szűzanyához!

— Én vagyok a legkedvesebb virága! — kínálkozott a fehér viola.

— Én meg a lelkének mása! — hajolt feléje a fehér liliom.

— Én szeretetének rózsája! Vigyél el hozzám, édes Jézuska! — kérlelte a piros rózsa.

S a Jézuska boldog mosolygással törte le a gyönyörű virágokat. Örült nagyon, hogy a virágok is szeretik édes jó anyját.

— Jöjjetek, jöjjetek, ti is köszöntsetek! — és kedvesen fektette karjára a letépett virágokat.

A kertből a mezőre szaladt. A vadvirágok is köszönték meg a Szűzanyát. Egyszerű, elhagyott kis virágok, hadd legyenek azok is boldogok!

Örömeiben szinte égett a piros pipacs. A szarkaláb meg örömmel kúszott a Jézuska kezébe a fehér kerti viola mellé.

— Ó de jó! Jaj de jó! — örvendezett a kikirics, a százszorszép, a kék nefelejcs. És szép békésen összefértek a pompás kerti virágok az egyszerű mezei virágokkal a Jézuska ölében. A Jézuska szeretete és a Szűzanya szeretete egyesítette őket.

*Szeressük egymást, testvérek vagyunk,
Igy áld meg minket Jézus, kis Urunk!*

Amint a Jézuska víg kacagás között gyűjtötte a virágokat, megakadt a szeme a bogáncson is. Ott állt a bogáncs, merev szárán bizony nem hajtotta a Jézuska felé tüskés, bozontos fejét. Nem kérte, hogy vigye a Szűzanyához. Nem akart a virágok közé keveredni. Nem fért össze velük.

A kis Jézus nem akarta, hogy valaki kimaradjon a köszöntésből, azért a bogáncs felé nyúlt.

— Ugy-e, bogáncs, te is eljössz szent Anyámat köszönteni? Jöjj, elviszlek a karomon!

A bogáncs meg se mozdult. Csak büszkén föltartotta tüskés fejét.

— Nem hallgat a Jézuskára! Nem siet a Szűzanyához! — rémüldöztek a Jézuska karján pihenő virágok.

— Mégis elviszlek, bogáncsvirág. Ha jó Anyámat meglátod, mindjárt szebb lesz virágod — biztatta a kis Jézus a bogáncsot. És leszakította. Szépen odafektette a virágok mellé.

— Jaj! Jaj! — Ó, de fáj! — szisszentek fel a virágok, mikor a bogáncs a Jézuska karjára került. Tüskéivel sorra szúrta őket.

— Légy szelíd, pihenj csendben bogáncsvirág. Ne bántsod, ne szúrd a többi — figyelmeztette a Jézuska.

De a bogáncs csak mereven, keményen, makacsul feküdt a Jézuska karján, mintha nem is hallotta volna figyelmeztető szavát. Ahogy a makacs, engedetlen gyermekek szoktak tenni.

— Jaj, a szirmom! Letépte a bogáncs! — siránkozott a pipacs. Az ibolya mélyen behúzta

fejét ijedtében, a szarkaláb meg felkúszott a Jézuska vállára.

— Légy jó, légy kedves, bogáncsvirág! — figyelmeztette ismét a kis Jézus. És szomorúan nézte a veszekedő virágot.

De a bogáncs megkeményítette szívét. Nem hallgatott a Jézuskára. Sőt megharagudott rá. Dühében megszúrta a Jézuska ujját.

— Szörnyűség! — rémüldöztek a virágok. És valamennyien még szorosabban símultak a kis Jézuskához. Mintha azt akarták volna mondani:

— Mi nagyon szeretünk téged!

Mikor a bogáncs megszúrta, a kis Jézus ijedten kapta el a virágokról vérző kezét, nehogy a Szűzanya meglássa a vérnyomokat. S mikor elhúzta kezét, a bogáncs leesett a földre. Az útszélre. Még a porba esve is büszkén nyujtogatta tüskés fejét.

A Jézuska szomorúan nézett rá. S ott hagyta az út porában. Nem bánta meg rosszaságát. Így nem segíthetett rajta.

Azóta is az útszéleken tanyázik a bogáncs. Nem volt benne szeretet, de nem is szereti senki.

A gyermekek, vándorok kikerülik. Még az éhes kecske, birka is messze fut tőle.

A többi virággal pedig a Jézuska szerencsésen hazajutott még a friss harmatos reggelen. Még egyszer elmondta magában szép kis köszöntőjét

és halkán kinyitotta a szoba ajtaját. Kedves mosolygással, lábujjhegyen odaosont a még édesen alvó szent Anyjához. Nagy virágcsokorral kezében, örömtől csillogó szemekkel kezdte el köszöntőjét, mikor a Szüzanya felnyitotta szemét.

Szépítűszer.

Názáretben a legcsúnyább lány volt Rebeka. Szegény szégyenlősen húzódott el az emberek elől, mert bizony sokszor meghallotta, mikor a háta mögött beszéltek:

— Ijesztően csúnya!

— Rossz ránézni!

— Ne vidd feléje a gyermeket, mert megijed tőle! — rikoltották az asszonyok, ha Rebekát látták közeledni.

Ilyenkor könnyek peregtek le Rebeka arcán, és szégyenkezve elhúzódott a kert bokrai közé.

Bele-belenézett a tükörbe, hogy megnézzze: miért is félnek tőle a gyermekek? A gyermekek, akiket pedig úgy szeretett!

Ilyenkor maga is belátta szegény Rebeka, hogy bizony nagyon csúnya. Halavány arcát nagy vörös szeplők lepték el. Az orra bunkós volt és vörös. A szája nagy, a haja vörös és kicsi. Nem, igazán

nem volt szép. Ezt maga is belátta. De azért mégis fájt a szíve, mikor az utcagyerekek csúfolták. Még testvérei is elkergették:

— Menj, nem játszunk veled, csúnya vagy!

Szegény lány többet sírt, mint nevetett. Úgy kíváncsozott a szeretetre és nem volt benne része. Jó lány volt pedig a szegény csúnya Rebeka. És szorgalmas. Többet segített édesanyjának, mint testvérei. Még a mezőre is kiment anyjával és napestig végezte a nehéz munkát.

Egy napon, éppen aratás idején, az ebédet vitte ki a mezőre édesanyjának. Frissen sült kenyeret és friss, lehűtött kecsketejet. Forrón sütött a nap. Nagy cseppekben folyt le az izzadság Rebeka szeplős arcán. A forró naptól még több és még vörösebb szeplők telepedtek arcára.

Amint sietve igyekezett előre a forró napsütésben, egyszerre csak hallja ám, hogy valaki megszólítja:

— Kedves lányom, állj meg egy kicsit!

Rebeka odanéz, ahonnan a kedves hangot hallja. Egy nagyon szép, nagyon jószágos arcú fiatalasszony közeledik feléje. Karján gyönyörű gyerme-

ket tart. Olyan szép az a gyermek, hogy Rebeka nem tudja levenni róla szemét és önkénytelenül imára kulcsolja láttára a kezét.

— Kedves lányom, adj egy kis innivalót. Kis gyermekem nagyon szomjas. S nem akarom, hogy szenvedjen, míg hazaérünk.

Rebeka reszkető örömmel nyúlt kosárkájába. Kivette a poharat és teleöntötte jó hideg tejjel. Félénken nyujtotta a szép, jóságos asszonynak. Szerette volna a kis gyermeknek adni, de nem merte. Nem akarta, hogy csúnyasága megijessze az édes kis gyermeket. Csak messziről nézte nagy boldogan, amint jóízűen itta a hideg tejet.

Hátha még tudta volna, hogy ki az, akinek tejet adott! Hogy a kegyes Szűzanya karján a Jézuska iszik az ő kis poharából! Akkor lett volna csak boldog a kis Rebeka! Azt érezte, hogy különösen jó az a szép fiatalasszony, mert nem féltette tőle kis gyermekét. És Rebeka szíve oly boldog volt, mikor látta, hogy a kis gyermek nem fél és nem ijed meg tőle. Sőt édesen rámosolygott. S mikor kütt a tejet, maga nyujtotta vissza a poharat a lánykának.

— Köszönöm! — gagyogta kedvesen, mintha egy kis ezüstcsengő csilingelne.

Sőt, mi történt! Rebeka azt hitte, álmodik. A kis gyermek kitárta karjait és édesanyja öléből a csúnya lányhoz kíváncszott.

— Vedd a karjaidba, jó lányom. Hozzád akar

menni szent Fiam — biztatta a kegyes Szüzanya.

Rebeka biztosra vette, hogy álmodik. De azért boldogan nyúlt a Gyermekek után. És kimondhatatlan, reszkető örömmel ölelte karjaiba a Jézuskát. Még sohasem engedtek neki megfogni kis gyermekket.

A Jézuska igen vidáman ugrándozott ölében. Mosolygott, gagyogott, igen kedvesen. És kis kacsóival újra és újra megcirógatta Rebeka éktelen csúnya arcát.

Olyan boldog volt a szegény leány, hogy éle-tének minden szomorúságát elfelejtette.

A Szüzanya aztán visszavette karjaiba a kis Jézust és nagyon kedvesen megköszönte Rebeka jószágát.

— Jószágodért nem marad el a jutalmad, jó lányom! — és a Szüzanya különösen örvendező mosollyal nézett a leányra.

Rebeka most már sietett anyjához a szántóföldre. Szinte repült a boldogságtól. A forró nap-tól és a boldogságtól is egészen elalélt.

— Megmosdom a forrásnál, hogy frissebb legyek

— szólt önmagához. S kosarát letéve a forrásvízre hajol, hogy megmosakodjék.

Amint a víz tükrebe néz, hirtelen felegyenesedik. Majd csodálkozva, hosszan újból belenéz a vízbe. Nem ismeri meg, aki onnét visszanéz rá. A vízben egy kedves, szép leányarcot lát. Ő pedig csúnya. Sokszor látta a tükörből is, hogy csúnya. Igen csúnya. Hogy lehet mégis, hogy most egy szép arcot lát, ha a víz tükrebe néz? Mi történt? Szíve hevesen feldobog. Talán, talán az a kedves gyermek? De akkor az égi gyermek!

Felkapja kosarát s szalad anyjához. Már messziről kiált:

— Édesanyám, nézze csak meg: szép vagyok-e vagy csúnya?

— Már hogyan is lennél te szép, szegény lányom, kiáltja vissza az anyja. De mikor Rebeka odaér, álmélkodva csapja össze kezét az asszony:

— Mi történt veled, lányom? Szép vagy, nagyon szép. Ilyen szép nincs is más Názáretben!

Rebeka boldogan mesélte el a vele történeteket. Az anyja álmélkodva hallgatta.

— Csoda! Csoda! Tudom már, ki volt a Gyer-
mek: Mária Fia!

Rebeka az Ég felé tárta karját és boldogan
suttogta:

— Legyen örökre áldott irgalmas jósága!

A Jézuska madárkái.

A fazekasék Illése, — mióta a Jézuska megtanította arra, hogy milyen fontos dolog az engedelmesség, — nagyon megváltozott, megjavult és igen megszerette a Jézuskát. S mert jó fiú lett, a Szűzanya is megengedte, hogy együtt játszhasanak. Most a Jézuskáék udvarán nagy munkába fogtak. Agyagot gyúrtak össze vízzel s abból mindenféle alakot formáltak.

— Tudod mit, Illés, — szólta a Jézuska — formáljunk kis galambokat, azután kifestjük és csinálunk nekik kis galambházat is.

— De szép lesz! — lelkesedett Illés. — Fogjunk hozzá!

S a Jézuska ügyes kis kezével egymásután készítette el a kis agyaggalambokat. A kerítés mellé rakta őket száradni. Már vagy tíz is elkészült, mikor Szent József az ácsműhelybe szólí-

totta a Jézuskát s hazaküldött vele egy sürgős munkát a harmadik szomszédba.

— Én is veled megyek, Jézuska, — ajánlko-

zott a kis Illés — aztán folytatjuk tovább a játékot.

Mikor visszaérkeztek útjukból, a kis kapunál Illés ijedten felkiáltott:

— Jézuska! Nézd, Áron most mászik át a kerítésen és a galambok felé szalad.

— Jaj, csak nem bántja őket?!

S csakugyan, a vad fiú, gonoszul nevetve egy botot fogott és fölemelte, hogy agyonverje az agyaggalambokat s így elrontsa a kis Jézus játékát.

— Ó, ez a szegény Áron, ismét sebzi a lelkét! Amit lehet, tegyünk meg érte!

A kis Jézusnak már nem volt ideje odaszaladni a galambok védelmére, azért hirtelen tapsolt egyet a kezével s felkiáltott:

— Madárkáim! hess! hess! hess!

Mire Áron botja lesujtott az agyaggalambokra, egyet sem talált a földön, mind megelevenedve, vidám szárnyszuhogással felrepültek s ott keringtek turbékolva a Jézuska feje fölött.

Az öreg koldus.

Nagy láрма verte föl egy napon a kúthoz vezető csendes utat Názáretben. Csapatba verődött fiúk kiáltoztak, nevettek a patak mentén. Leghangosabb volt valamennyi között az öreg Anna néni unokája, Áron.

Mikor a Jézuska korsójával közelükbe ért, szomorúan látta, hogy Áron vezetése alatt egy töpörödött öreg, púpos koldust csúfolnak, dobálnak, nagy nevetés között a gyerekek.

Az öreg tehetetlenül és nagyon szomorúan tántorgott tovább a rekkenő hőségben. A Jézuska pár pillanat alatt bátran a lármázó fiúk előtt termett:

— Fiúk, ezt nem szabad! Az öreget, a szegényt bántani bűn! Gondoljatok Elizeus példájára! A mennyei Atya nagyon bünteti az ilyesmit.

A kis Jézus bátor, határozott hangjára elnémul-

tak a fiúk, elszégyelték magukat, csak Aron vágta oda dacosan:

— Mit avatkozol a dolgunkba! Ne taníts minket! De mikor látta, hogy a többi fiú a Jézuska előtt szégyenkezve elsompolyog és magára hagyja, Áron is elhúzódtott az út melletti bokrokba s onnét nézett haragosan a tovasiető Jézuskára s utána mormolta:

— Ezt még megkeserülöd!

A kis Jézus utolérte a patak mellett az öregét. Fáradtan, szomorúan ült a forrás mentén. A Jézuska barátságosan megszólította, vigasztalta.

— Isten áldjon meg jóságodért, fiam! — hálálkodott a megtört öreg. — Nincs jogom a panaszra. Gyermekkoromban én is ily csúfosan bántam a szegény szerencsétlen öregekkel — most ért utol Isten büntető keze. Bocsássa meg vétkemet a kegyes Isten.

A kis Jézus részvétellel nézte a megtört öregét s kedvesen vigasztalta:

— Légy nyugodt, jó öreg, Isten megbocsátott most neked, biztosítlak! Várj, hozok a forrásból

számodra üdítő friss vizet. — S megitatta az
öreget.

— De csodálatosan felfrissített ez a víz. El-

tűnt minden fáradságom! — S a szívemet is mily
könnyűnek, boldognak érzem! — örvendezett
az öreg.

— Fizesse meg jószágodat az Isten! — kiál-

totta a Jézuska után, ki gyors léptekkel igyekezett már a kút felé. Sietnie kellett, hisz édesanyja kis kertjében szomjasan várták már az illatos violák, nárciszok, rezedák . . .

•

*El ne menj a szegény mellett,
Segítsd, hogy ha megteheted,
Téged sem hagy el majd Isten,
Megáld érte két kezével.*

Az összetört korsó.

Jézuska a vízzel telt korsóval sietett hazafelé. Mikor a forrást elhagyta, a bokrokból kilépett Áron. Körülnézett. Egyedül voltak a Jézuskával az egész úton. Nagyobb, erősebb volt a fiú, mint a kis Jézus. Szívében forrt a harag a megszegényítés miatt. Hirtelen odalépett a Jézuskához, megragadta kezét és rákiáltott:

— Máskor ne merj beleavatkozni dolgaimba, mert nagyon megkeserülöd! Most csak ezt kapod!

S mielőtt a Jézuska kivédte volna, kicsavarta kezéből a korsót s földhöz vágta, úgyhogy az darabokra tört és a víz kifolyt.

A Jézuska szomorúan ránézett a fiúra. Szemébe könny szökött. Sajnálta az összetört korsót, de még inkább a fiú büntől tépett lelkét fájlalta. De egy szót sem szólt neki. Tudta, hogy dühös emberrel nem jó kikezdeni.

Azután ránézett az összetört korsóra s eszébe jutott, mennyire várja a Szűzanya a vizet s hogy milyen szomorú lenne édesanyja, ha tudná, hogy őt bántalmazták, azért lehajolt, összeszedegette a korsó cserepeit, szépen egymásba illesztette az eltört darabokat, végigsimított kezével rajta s íme a korsó ismét épp lett és a forradás sem látszott rajta s egyszerre tele lett friss, tiszta vízzel is. A kis Jézus gyorsan sietett vele haza.

Áron a bokorból vadul nézte, hogy mi történik. Ámult-bámult a csodán, de szívében meg nem lágyult a Jézuska iránt. Ott nem gyógyultak még be a bűnsebek.

Másnap Áron ugyanazon az úton vitte haza korsójában a vizet. Egyszer csak épp azon a helyen megbotlott, ahol a Jézuska korsóját összetörte. S most az ő korsója is darabokra törött. Persze, cserepeiből sohasem lett új korsó!

•

*Undorító, ha a rózsán
Rút, zöld hernyó tekereg,
Még rútabb, ha gyermek szíve
Gyűlölséget rejteget.*

*A harag rút hernyóját én
Szívembe nem engedem,
Szelid leszek, engedelkeny,
Édes Jézus, légy velem!*

A Jézuska visszafizet.

A Szűzanya a rokkát pergette szobájában. Lábai-
nál ült a kis Jézus és szép sorjában felmondta az
imádságokat, amelyekre a Szűzanya oktatta.

Egyszerre nagy sírás, jajveszékelés lármája verő-
dik be hozzájuk az utcáról. A Szűzanya félre-
húzta az ablak fehér függönyét s kinézett. Az
ablakon át megszólította az utcán álló fazekasnét
s megkérdezte:

— Valami szerencsétlenség történt?

— Annak a szegény öreg Annának járt szeren-
csétlenül a haszontalan unokája.

— S mi történt szegénnyel?

— Madárfészekért mászott fel egy magas fára
s letörött alatta az ág s a sziklára zuhant. Azt
hiszem, nyakát törte a szerencsétlen. Tán már
nem is él.

— S hol van szegény?

— Most hozzák erre a pásztorok!

— Hallottad, Fiatskám, az öreg Anna unokája, Áron, szerencsétlenül járt. Most hozzák erre.

A Jézuska felugrott:

— Áron? — Menjünk, édesanyám, hátha segíthetünk. Neki nagy szüksége van rám.

A Szűzanya a kis Jézuskával kisietett az utcára. Éppen akkor értek házuk elé a pásztorok a fiú élettelen testével. Homlokán széles nagy sávban szivárgott egyre a vér, arca halálsápadt volt, szemei lecsukva.

— Talán már nem is él! — nézegették az emberek.

— Hozzák be, jó emberek, hozzánk a beteget. Még messze van a házuk, nálunk előbb segíthetünk rajta — szólta a Szűzanya.

Behozták és lefektették a szerencsétlen gyermeket s a Szűzanya gyengéden mosogatta vérző homlokát, dörzsölte szívét s mindent elkövetett, hogy életre keltse, de hasztalan.

— Szegény gyermek, meghalt — sajnálkozott a Szűzanya.

— Úgy látszik, vége van — szólalt meg az egyik pásztor.

— Neki rossz lenne meghalnia így — szólt a kis Jézus,

Ekkor csendben odalépett Áron mellé és kezét részvétellel rátette véres homlokára. Párszor végigsimított rajta és íme egyszerre csak felnyitotta szemét a beteg, körülnézett, arcába visszatért az élet. Nézte-nézte a Jézuskát, aki mellette állva szelíden, biztatóan mosolygott. S egyszerre Áronnak eszébe jutott minden rosszasága, amivel a kis Jézust megbántotta s most érezte, hogy a Jézuska rosszaságáért mily nemesen fizetett neki, visszahívta őt az életbe.

Lassan felemelte két kezét, összekulcsolva a Jézuska felé nyujtotta könyörögve:

— Bocsáss meg, Jézuska, ezentúl más leszek, jó leszek! — s szeméből csak úgy patakzott a bánat gyógyító könnye.

A kis Jézus mosolyogva adta áldását a testbenlélekben meggyógyult gyermekre.

— Csoda! csoda! Áldott a te Fiad, Mária — álmélkodtak az emberek.

— Áldott az Isten, magasztaljuk Őt — szólt alázatosan a Szűzanya.

Fenn a mennyországban a kis angyalok aranytintával írták be naplójukba ezt a történetet és a végére díszes betűkkel rajzolták ki, hogy:

Aldott az Úr irgalmassága, ki nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen.

•

*Kis Jézuska édes Szíve, hogy szeret,
Minden bántást megbocsát és elfeled.
Én is hozzád formálom a szívemet,
Ezért a szép mennyországban,
Egészen a közelében,
Készít nekem majd helyet.*

Tartalom.

Mit láttak az angyalok?	3
A kis angyalok naplója	9
A lusta medve	11
A Jézuska nem marad adós	17
A meghajló pálma	24
A rablók tanyáján	27
A kis Jézus nagy öröme	31
Nem!	36
A bogáncs	42
Szépítőszer	49
A Jézuska madárcái	56
Az öreg koldus	59
Az összetört korsó	63
A Jézuska visszafizet	66

